

# Právní a daňový newsletter

## Vážení členové a přátelé ČNOPK,

v příloze naleznete aktuální vydání Právního a daňového newsletteru Česko-německé obchodní a průmyslové komory.

V aktuálním vydání pro Vás experti našich členských firem připravili užitečné a důležité informace k judikatuře v oblasti DPH týkající se České republiky, podmínek rozdělení zisku a vlastních zdrojů českých společností a pracovněprávních vztahů statutárních orgánů nebo analýzu daňových a právních aspektů svěrenských fondů a další zajímavé příspěvky k aktuálním tématům v oblasti práva a daní.

Věříme, že i nadále zůstanete věrni našemu newsletteru a přejeme Vám úspěšný rok 2020.

Vaši

**Dr. Alena Klikar**

předsedající pracovní skupiny Právo & daně



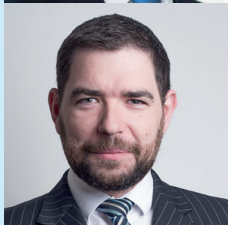
**René Harun**

zástupce výkonného člena představenstva  
ČNOPK



**Mgr. Peter Hrbík**

vedoucí kompetenčního centra  
Poradenství investorům & právo ČNOPK



## Obsah

Ing. Klára Sauerová ..... 2

### **Česká judikatura v oblasti DPH**

Ivan Kovář ..... 4

### **Daňový a právní pohled na svěrenské fondy: Efektivní nástroj pro řízení rodinných aktiv a plánování nástupnictví**

Dr. Ernst Giese

a JUDr. Marie Zámečníková, Ph.D. .... 6

### **Česko: Konec nejasností ohledně pracovněprávních vztahů statutárních orgánů?**

Kateřina Devlin ..... 8

### **Kdy vzniká společností nárok na úrok vyplácený správcem daně?**

JUDr. Mojmír Ježek, Ph.D. .... 10

### **Podmínky rozdělení zisku a vlastních zdrojů českých společností ve světle poslední judikatury Nejvyššího soudu**

Mgr. Jaroslava Malcová, LL.M. .... 12

### **Je opravdu elektronizace veřejných zakázek přínosem?**



**Ing. Klára Sauerová**  
Daňový poradce –  
DPH manažer

Rödl & Partner Tax, k.s.

(+420) 236 163 280  
klara.sauerova@roedl.com

## Česká judikatura v oblasti DPH

Rádi bychom Vás seznámili s vývojem judikatury v oblasti DPH, a to konkrétně s následujícími kauzami, které se týkají přímo České republiky. Prvním z nich je netrpělivě očekávaný rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) C-414/17 AREX CZ a.s. Druhý bude rovněž z českých luhů a hájů a jedná se o rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) 4 Afs 143/2018 – 32 ve věci Fininvest Group a.s. a poslední se bude zabývat ožehavou problematikou zadržování nadměrných odpočtů daně z přidané hodnoty.

### Kauza AREX CZ

Všichni na něj netrpělivě čekali a nejvíc asi naše Finanční správa v čele s tehdejším generálním ředitelem Martinem Janečkem. Možná jste v tisku zahlédli oficiální prohlášení Finanční správy vydané chvíli po zveřejnění tohoto rozsudku, které se neslo v duchu velkého vítězství. Finanční správa tento rozsudek vnímá jako ospravedlnění svých postupů, a to zejména ve vztahu k tolik diskutovaným zajišťovacím příkazům, a sebevědomě prohlašuje, že SDEU rozhodl v její prospěch. Jsou tato tvrzení nadnesená nebo má Finanční správa skutečně důvod k oslavám a o co ve sporu vlastně šlo?

Spor se v podstatě točil kolem otázky, který ze subjektů účastnících se řetězového obchodu má povinnost odvést DPH v České republice. Společnost AREX nakoupila pohonné hmoty pocházející z Rakouska od českého obchodního partnera, kterému v řetězci předcházelo několik společností. Pohonné hmoty byly do Čech přepraveny vlastními vozy společnosti AREX, a to v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně, proto s nimi AREX až do ukončení tohoto režimu fakticky nemohl disponovat. AREX se proto domníval, že k přechodu práv nakládat se zbožím jako vlastníkem došlo až v České republice po ukončení tohoto režimu i přesto, že realizoval přepravu pohonných hmot už z Rakouska.

Správce daně s tímto ovšem nesouhlasil a požadoval po společnosti AREX uhradit DPH z titulu přemístění zboží do České republiky, jelikož měl za to, že k přechodu vlastnictví došlo již na území Rakouska, a to právě proto, že AREX realizoval přepravu.

SDEU ve svém rozsudku zrekapituloval pravidla pro posuzování transakcí v rámci řetězových obchodů a zejména pravidla týkající se přiřazení přepravy v těchto transakcích, jelikož ta je určující pro určení toho, která z transakcí v řetězci bude považována za intrakomunitární, a zkonstatoval, že režim spotřební daně není určující pro aplikaci těchto pravidel.

Případ byl tedy vrácen zpět k posouzení Nejvyššímu správnímu soudu, který by měl definitivně potvrdit, kdo z účastníků transakce tedy skutečně přepravu realizoval a má povinnost odvést DPH v České republice. Nejvyšší správní soud nakonec rozhodl ve prospěch daňového subjektu a rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství zrušil. Ospravedlňovat proto některé postupy Finanční správy, které beztak již několikrát byly NSS označeny jako nezákonné, tímto rozsudkem je přinejmenším značně nadnesené.

### Pohledávky a faktoring

Zákon o DPH říká, že faktoring nelze považovat za osvobozené plnění, nicméně už nikde neříká, co za faktoring ještě považuje a co už ne. A právě absence srozumitelného vymezení tohoto pojmu pro účely DPH zapříčinilo rozhoření sporu ve věci 4 Afs 143/2018-32 Fininvest Group a.s. (dále jen „Fininvest“). Činností společnosti Fininvest je odkup krátkodobých pohledávek před lhůtou splatnosti. Odkup byl prováděn na základě smlouvy, která je výslovně nazvána jako faktoringová, nicméně Fininvest v žalobě argumentuje tím, že obsahově se o faktoring v pravém slova smyslu nejednalo, a to i přes pojmenování smlouvy. Fininvest rovněž tvrdil, že za poskytnuté plnění v tomto případě nezískal žádné přímo související protiplnění. Sice odkoupil pohledávky za cenu nižší, než je jejich nominální hodnota, nicméně vzniklý rozdíl podle něj pouze odrážel skutečnou hospodářskou hodnotu předmětných pohledávek v okamžiku jejich postoupení, a to s ohledem na jejich rizikovost a zvýšené nebezpečí nesplacení ze strany dlužníků. Hlavním argumentem společnosti Fininvest kromě toho byla neexistence přesné definice pojmu faktoring a z ní vyplývající právní nejistota daňového subjektu.

NSS se otázkou odkupu pohledávek zabýval již několikrát a vždy přitom vycházel z principů judikatury SDEU. Kauzu GFKL (C-93/10) nelze dle NSS v tomto případě aplikovat, jelikož v daném případě nejde o rizikové pohledávky a rozdíl mezi cenou pohledávek a jejich jmenovitou hodnotou nebyl způsoben poklesem jejich tržní ceny. NSS proto zkonstatoval, že odkup pohledávek v tomto případě představuje úplatu za poskytnutí služby faktoringu, která je předmětem DPH, a úplatou je kladný rozdíl mezi nominální a odkupní cenou pohledávek. Podíl na tomto závěru soudu měla zřejmě i skutečnost, že původně byla ve smlouvě sjednána odměna při odkupu pohledávek ve výši 100 % jejich nominální hodnoty, ale dodatkem byla snížena a zároveň přestala být placena provize.

### **Správce daně nesmí zdržovat nespornou část nadměrného odpočtu**

V průběhu února 2019 spatřilo světlo světa dlouho očekávané rozhodnutí Ústavního soudu týkající se zdržování nadměrných odpočtů.

Ústavní soud vyhověl stížnosti společnosti Kovové profily, spol. s r.o. (dále jen „Společnost“) a zrušil původní rozsudky Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Hradci Králové. Celý případ započal v roce 2015, kdy byla Společnost předmětem několika daňových kontrol ze strany správce daně, a to z důvodu podezření z účasti na karuselovém podvodu, jelikož se účastnila řetězové dodávky drahých kovů. V rámci těchto kontrol správce daně zdržel celou částku nadměrného odpočtu Společnosti, a to i ty části, kterých se podezření z karuselového podvodu netýkalo, jelikož pocházely z jiné obchodní aktivity Společnosti. Zdržení celé částky nadměrného odpočtu za kontrolované zdaňovací období je v současnosti běžný postup.

Společnost se opakovaně snažila zúžit daňovou kontrolu pouze na sporné transakce, nicméně jí nebylo vyhověno, a to i přesto, že kontrolní orgán nevyslovil žádné pochybnosti týkající se ostatních zdanitelných plnění. Společnost proto podala ústavní stížnost proti tomuto postupu, jelikož měla za to, že správce daně takovým vedením daňové kontroly omezuje její základní vlastnické právo. Společnost mimo jiné namítala i skutečnost, že správce daně postupoval při daňové kontrole neúčelně a neefektivně a podnikal zbytečné kroky, přičemž nerespektoval základní zásady daňového řízení, a to především rychlost a hospodárnost.

Ústavní soud uvedl, že mu nepřísluší hodnotit předchozí rozsudky ve vztahu k dodržování zásad daňového řízení a omezil se výhradně na zkoumání souladu mezi postupy správce daně a ostatních kontrolních orgánů a ústavně zaručenými právy, a to konkrétně na otázku ústavnosti zdržování nadměrného odpočtu s ohledem na právo vlastnit majetek, jež je zakotveno v Listině základních práv a svobod.

Ve svém nálezu zkonstatoval, že orgány veřejné moci musí při výkonu svých pravomocí co nejvíce respektovat ochranu základních práv jednotlivce a že dlouhodobé zdržování nadměrných odpočtů bezpochyby má přímé dopady na majetkové poměry plátce, který s těmito prostředky nemůže nakládat. Kromě toho uvedl, že daňový řád sice umožňuje správci daně prověřovat před vyměřením daně část plnění, o níž existují důvodné pochybnosti, ale nedává správci daně pravomoc zdržovat nespornou část nadměrného odpočtu společně s tou spornou.

Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že do vlastnického práva Společnosti bylo v tomto případě zasaženo, a to bez zákonného opodstatnění. Správce daně v této situaci měl nadměrný odpočet rozdělit na část spornou a nespornou a tu nespornou bez dalšího Společnosti vyplatit. Správce daně nemá žádnou pravomoc zdržovat nespornou část nadměrného odpočtu.



**Ivan Kovář**  
Partner

Moore Stephens s.r.o.

ivan.kovar@moorestephens.cz  
(+420) 377 360 111

## Daňový a právní pohled na svěřenské fondy: Efektivní nástroj pro řízení rodinných aktiv a plánování nástupnictví

Svěřenské fondy jsou od roku 2014 pevnou součástí českého právního řádu, a to díky doplnění tohoto institutu do nového občanského zákoníku. Přinášejí zcela **nový způsob výkonu vlastnického práva**.

Základní podstatou svěřenského fondu je vyčlenění určitého majetku z vlastnictví zakladatele do fondu, a to k předem jasně vymezenému účelu. Majetkem vyčleňovaným do svěřenského fondu může být v zásadě cokoliv. Nejčastěji se však vkládají nemovitosti, obchodní podíly, cenné papíry, finanční prostředky, pohledávky. Ale také např. umělecké předměty a ochranné známky.

S účinností od roku 2018 jsou svěřenské fondy povinně registrovány v „evidenci svěřenských fondů“, tzv. svěřenském rejstříku. To přineslo vyšší transparentnost a zvýšilo důvěru v tento institut správy majetku. Aktuálně (červenec 2019) je v této evidenci registrováno téměř 1800 svěřenských fondů.

### Osoby ve svěřenském fondu

Výkon správy majetku ve fondu provádí svěřenský správce. Osoba, která je příjemcem plnění ze svěřenského fondu, se nazývá obmyšlený.

Zakladatel svěřenského fondu může být současně i obmyšleným či jedním z obmyšlených. Za podmínek definovaných občanským zákoníkem pak může zastávat i pozici jednoho ze správců svěřenského fondu. Zakladatel spolu s obmyšlenými vykonává dohled nad správou fondu.

Velmi často vznikají tzv. „**rodinné svěřenské fondy**“, kde osobou zakladatele bývají rodiče či prarodiče a obmyšlenými pak děti.

### Právní aspekty svěřenského fondu ve světle zákona o skutečných majitelích

Z hlediska práva není svěřenský fond právnickou osobou (obchodní korporací). Svěřenský fond je institutem práva věcného. Pak je možno při aplikaci zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, uzavřít, že ustanovení § 4 odst. 4 citovaného zákona ve vztahu k určení ovládající osoby u svěřenského fondu je pouze fikcí. Tato fikce platí právě a pouze pro aplikaci tohoto zákona (z. č. 253/2008 Sb.). V žádném případě se aplikací tohoto ustanovení nestane ani zakladatel, ani svěřenský správce, ani obmyšlený, jakkoliv osobou ovládanou či ovládající. Není koho ani jak ovládat. Tuto konstrukci je možné učinit i pro samotný text ustanovení § 4 odst. 4 zákona č. 253/2008 Sb., který je uvozen tím, že „skutečným majitelem se pro účely tohoto zákona rozumí ... mimo jiné u svěřenského fondu zakladatel, svěřenský správce, obmyšlený a osoba oprávněná dohledem“.

Při aplikaci ustanovení § 4 odst. 4 z. č. 253/2008 Sb., je třeba přečíst celý text. Použitím slovního spojení „má se za to“ dal zákonodárce najevo, že se jedná o vyvratitelnou domněnku. Je možno uzavřít, že zakladatel, svěřenský správce, obmyšlený, případně osoba oprávněná dohledem pouze pro účely zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti mohou být považovány za ovládající osoby.

Podle samotného obsahu vztahů mezi těmito osobami založenými kogentními ustanoveními občanského zákoníku je zakladatel neomezený v tom, jak vyčleňuje majetek ze svého majetku do svěřenského fondu, jak určuje správce, obmyšleného a podmínky pro plnění obmyšleným. Je omezený pouze

zákonem (občanským zákoníkem). Jakmile však tato jednání učiní, ani do těchto jednání, ale ani do jednání správce či obmyšlených, zakladatel zasahovat nesmí (s účinky vůči třetím osobám).

### **Povinnost vedení účetnictví**

Svěřenský fond povinně vede účetnictví a sestavuje účetní závěrku. Rozsah povinností spojených s vedením účetnictví se řídí obdobnými pravidly jako u běžných podnikatelských subjektů.

Svěřenský fond nevytváří základní kapitál, veškeré vklady se účtují do vlastního kapitálu na účty kapitálových fondů. Pokud jsou obmyšleným vyplácena plnění z majetku fondu, snižuje se účet kapitálových fondů. Pokud je plnění obmyšleným vypláceno ze zisku fondu, účtuje se tato výplata na vrub účtů hospodářských výsledků. Ve všem ostatním se v rámci fondu účtuje zcela standardním způsobem, obdobně jako u obchodních korporací.

### **Principy zdanění ve svěřenském fondu**

Svěřenský fond jako takový nemá právní subjektivitu. Jeho „tváří“ či „rukama“ je svěřenský správce. Pro daňové účely se však svěřenský fond stává daňovým subjektem se všemi právy a povinnostmi běžných podnikatelských subjektů.

Vklad majetku do fondu nepodléhá zdanění daní z příjmů. Vklad nemovitých věcí pak nepodléhá dani z nabytí nemovitých věcí. Pokud je vkládán obchodní majetek plátce DPH, považuje se vklad majetku za standardní dodání zboží.

Zisk z hospodaření s majetkem svěřenského fondu podléhá dani z příjmů právnických osob, stejně jako u běžné obchodní korporace. Svěřenský fond tak má povinnost sestavit účetní závěrku a podat daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob. Pro výpočet výše daně pro něj platí stejná pravidla, jako pro běžné obchodní korporace.

Zdanění výplaty plnění z fondu závisí na osobě obmyšleného a typu vypláceného plnění. Obecně je vyplácené plnění zdanitelným příjmem. V některých případech ale tento příjem může být osvobozený, například při výplatě plnění obmyšlenému z majetku fondu, pokud je obmyšlený příbuzným zakladatele fondu. Pokud nemůže být osvobození při výplatě obmyšleným aplikováno, je z výplaty plnění srážena daň (srážková daň na příjmy z kapitálového majetku, aktuálně ve výši 15 %). Srážku daně je povinen provést svěřenský fond při výplatě obmyšleným.

V případě zapojení svěřenského fondu do holdingové struktury je zdanění zisků na cestě ke konečnému vlastníku daňově neutrální, tedy stejné jako při výplatě zisků z obchodní korporace vlastníkům. Nedochází tedy ke dvojímu zdanění.

### **Ačkoliv se jedná – v českém prostředí – o poměrně nový institut, svěřenské fondy získávají čím dál větší oblibu. O založení rodinného svěřenského fondu by se měli zajímat všichni, kteří přemýšlejí zejména o:**

- Řešení mezigeneračního transferu majetku v rámci rodiny, kde vhodným nastavením struktury zajistíte celistvost majetku a zabráníte jeho rozdrobení děděním. Výnos z majetku pak může být podle předem stanovených podmínek (statutu svěřenského fondu) rozdělován členům rodiny ve formě dlouhodobé renty.
- Řešení nenadálých situací v rodině, např. nastavení správy majetku nezletilých potomků při rozvodu, pokrytí stanovených potřeb partnera či dětí, zabezpečení výdajů na vzdělání, zdravotní péči či vymezení podmínek pro využívání rodinného majetku.
- Řešení oddělení rodinného a firemního majetku, zamezení dopadů rizik z podnikání na osobní majetek a posílení ochrany rodinného majetku.



**Dr. Ernst Giese**  
Advokát, Partner

Giese & Partner s.r.o.

(+420) 221 411 511  
giese@giese.cz

## Česko: Konec nejasností ohledně pracovněprávních vztahů statutárních orgánů?

### 1) Úvod do problematiky

Po letech nejasností se nyní zdá, že byl nalezen přijatelný a spolehlivý základ pro strukturování pracovněprávních vztahů statutárních orgánů. Tato problematika nebyla v porevoluční době upravena ani v původním příslušném hospodářském zákoníku, ani zprvu v pozdějším obchodním zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb., platný do 31. prosince 2013). Už v roce 1993 tehdejší Vrchní soud v rozsudku sp. zn. 6 Cdo 108/92 judikoval, že členové statutárních orgánů právnické osoby nemohou vykonávat svoji funkci v rámci pracovního poměru, neboť tato funkce není srovnatelná s postavením řádných zaměstnanců. Byť bylo možné, aby jednatele společnosti a členové představenstva uzavírali se společností pracovní smlouvu, obsahem takové smlouvy nemohlo být obchodní vedení společnosti, ale pouze jiná činnost (jako například controlling, vedení účetnictví atd.). Samotné obchodní vedení společnosti bylo možné vykonávat pouze na základě zvláštního typu smlouvy – smlouvy o výkonu funkce. Tato smlouva však nepodléhala zákoníku práce. Pokusy obejít judikaturu uzavřením pracovní smlouvy na pozici „generálního ředitele“ byly pozdějšími soudními rozhodnutími opakovaně odmítány a takové smlouvy byly posuzovány jako neplatné.

### 2) Právní praxe v letech 2012 – 2016

Na základě novely obchodního zákoníku z roku 2012 bylo členům statutárního orgánu společnosti umožněno uzavírat pracovněprávní smlouvy zahrnující i obchodní vedení společnosti. Toto nově zavedené ustanovení však bylo v rámci komplexní rekodifikace českého občanského práva v roce 2014 bez dalšího zrušeno.

V důsledku toho se Nejvyšší soud znovu vrátil k judikatuře platné před rokem 2012 týkající se ne(existence) pracovního poměru členů statutárních orgánů. Zákon o obchodních korporacích nadto ve svých přechodných ustanoveních stanovil, že tehdejší ujednání smluv o výkonu funkce a odměně musí být uzpůsobena nové právní úpravě do 6 měsíců ode dne nabytí její účinnosti (tj. do 30. června 2014), jinak platí, že je výkon funkce bezplatný. Smlouvy o výkonu funkce tedy musely být znovu přezkoumány a upraveny tak, aby splňovaly požadavky nového zákona o obchodních korporacích.

Neboť však v praxi stále existovaly staré pracovní smlouvy členů statutárních orgánů, docházelo i nadále ke sporům mezi (bývalými) členy statutárních orgánů a příslušnými společnostmi, kterými se místní soudy musely zabývat.

### 3) Zásah Ústavního soudu

Do celé diskuse vstoupil v roce 2016 český Ústavní soud a svým zásahem významně proměnil dosavadní ustálenou judikaturu.

Ve svém rozsudku sp. zn. I. ÚS 190/15 ze dne 13. září 2016 judikoval, že výslovné pravidlo, dle kterého nemůže být s orgánem společnosti současně uzavřena pracovní smlouva, neexistuje. Nejvyšší soud totiž nebral ve své rozhodovací činnosti v úvahu jednu ze základních zásad českého práva, a to, že konkrétní smluvní ustanovení je zakázáno pouze tehdy, pokud zákon takový zákaz výslovně stanovuje. Podobně jako v případě německé zásady autonomie vůle stran je na smluvních stranách, aby příslušný smluvní vztah samy upravily.

Podle Ústavního soudu obsahuje český zákoník práce pouze pravidlo, že závislá práce musí být vykonávána výlučně v pracovněprávním vztahu. Z toho ovšem nelze dovodit opačný závěr, a sice že nezávislá práce nemůže být upravena pracovní smlouvou.



**JUDr. Marie Zámečnicková,  
Ph.D.**

spolupracující advokátka

Giese & Partner s.r.o.

+420 221 411 511  
zamecnikova@giese.cz

Otázka, proč by řídicí orgány společnosti v důsledku svého postavení nemohly uzavírat pracovní smlouvy, nebyla dle Ústavního soudu Nejvyšším soudem v předchozích rozhodnutích srozumitelně zodpovězena. Dosavadní judikatura tak členy statutárních orgánů ve vztahu k zaměstnancům spíše diskriminovala.

Nejvyšší soud ovšem následně v roce 2017 toto rozhodnutí Ústavního soudu nerespektoval a znovu judikoval, že pracovní smlouva uzavřená s členem představenstva je neplatná, neboť člen představenstva jakožto řídicí orgán právnické osoby nemůže být nikdy vázán pokyny, a často by tak u něj, byl-li by v pozici zaměstnance a zároveň v pozici člena orgánu, docházelo ke střetu zájmů. Vzhledem k tomu, že představenstvo musí pravidelně přijímat i pro zaměstnance nepříznivá či nepopulární rozhodnutí, a tím optimálně chránit zájmy společnosti, hrozilo by, že člen představenstva bude zohledňovat při přijímání takových opatření spíše své osobní zájmy.

Ústavní soud tento rozsudek následně pro nedostatek „nových argumentů“ zrušil. Argumentoval při tom tím, že z jeho rozhodnutí přeci nelze vyvodit závěr, že činnost statutárních orgánů může představovat závislou práci. O tuto otázku dle Ústavního soudu nikdy nešlo. Cílem bylo najít cestu, jak na uzavření pracovní smlouvy nahlížet spíše jako na platné než jako neplatné. S tímto argumentem Ústavní soud také věc vrátil Nejvyššímu soudu.

Ve věci tak následně rozhodoval velký senát Občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu, který respektováním stanoviska Ústavního soudu ukončil tzv. český soudní ping-pong.

Ve svém rozhodnutí sp. zn. 31 Cdo 4831/2017 uzavřel, že obchodní společnosti a orgány společnosti sice mohou uzavřít pracovní smlouvu, ovšem na tuto smlouvu nelze aplikovat veškerá ustanovení zákoníku práce, neboť nejde o klasický pracovněprávní poměr, ale toliko o „komerční obchodněprávní vztah“. Pro smlouvy mezi statutárním orgánem a společností (byť i uzavřené ve formě pracovní smlouvy) tak vždy zůstávají závazně použitelná ustanovení zákona o obchodních korporacích a nelze na ně aplikovat například ustanovení zákoníku práce ohledně ochrany před výpovědí, ustanovení týkající se uzavření a rozvázání pracovního poměru obecně, omezení odpovědnosti za škodu atd. Naopak je třeba vždy zohlednit ustanovení zákona o obchodních korporacích týkající se náležitostí smlouvy o výkonu funkce ohledně odměňování, míry potřebné péče, střetu zájmů apod. Tak tedy například statutární orgán vždy odpovídá za způsobenou škodu neomezeně a nikoliv jen v omezené míře dle zákoníku práce, byť by výkon jeho funkce byl upraven pracovní smlouvou.

#### 4) Důsledky

V čem vlastně spočívá reálný přínos této judikatury? Zprv přináší konečně jisté ujasnění. Poté, co pracovní smlouvy uzavřené mezi společnostmi a statutárními orgány byly obestřeny značnou právní nejistotou a prohlašovány za neplatné, měly by být napříště s přihlédnutím k určitým stanoveným omezením považovány za platné.

Na druhou stranu stále není zcela jednoznačné, která ustanovení zákoníku práce lze na výkon funkce vztáhnout a která nikoliv. Vzhledem k tomu nelze pro účely právní praxe plošně doporučit, aby tyto vztahy byly bez dalšího podřízeny veškerým ustanovením zákoníku práce. Strany by spíše měly vybrat ze zákoníku práce ta jednotlivá ustanovení, která chtějí na jejich vztah aplikovat (např. ustanovení ohledně dovolené), a upravit je výslovně ve smlouvě.

Z pohledu daňového práva a práva sociálního zabezpečení však čeští jednatelé a členové představenstva měli v zásadě vždy postavení shodné se zaměstnanci. Daň z příjmu fyzických osob, příspěvky na sociální zabezpečení a příspěvky na zdravotní pojištění za ně totiž stejně jako u zaměstnanců odvádějí přímo společnosti, bez ohledu na to, zda je jednatel či člen představenstva zároveň vlastníkem společnosti. Právě tyto praktické dopady se tak výrazně odlišují od právní úpravy v Německu.



**Kateřina Devlin**

Advokátní koncipient

Deloitte Legal s.r.o.,  
advokátní kancelář

(+420) 246 042 100  
kdevlin@deloitteCE.com

## Kdy vzniká společně nárok na úrok vyplacený správcem daně?

**Společnosti se často dostávají do situace, kdy jim v důsledku jednání nebo opomenutí správce daně vznikne nárok na úrok. Avšak v naší praxi se neřídka setkáváme s případy, kdy správce daně tento úrok daňovému subjektu nevyplatí vůbec, případně ve výši nižší, než jaká mu podle zákona nebo judikatury správních soudů náleží. Kdy tedy tento nárok na úrok uplatňovat?**

### Úrok z prověřovaného nadměrného odpočtu

Pokud správce daně kontroluje uplatněný nárok na nadměrný odpočet na DPH, musí si být vědom „ceny“, kterou pro něho čas věnovaný prověřování bude mít v případě, že se ukáže, že plátcova tvrzení odpovídají skutečnosti. Touto „cenou“ je úrok z daňového odpočtu, který v některých případech může dosahovat 14 % ročně z částky nadměrného odpočtu.

Problematika kompenzace, která má daňovému subjektu dorovnat finanční znevýhodnění za nepřiměřeně dlouhé prověřování nadměrného odpočtu, k němuž by v případě okamžitého vyplacení nadměrného odpočtu nedošlo, prošla v posledních pěti letech významným vývojem. Avšak i nadále lze očekávat zásahy správních soudů, především stran výše tohoto úroku, a proto doporučujeme se nároku na úrok u správce daně aktivně domáhat.

### Úrok z neoprávněného jednání správce daně

Další situací, kdy společnosti může vzniknout nárok na úrok v důsledku jednání nebo opomenutí správce daně, je vydání nezákonného rozhodnutí. V případě, že správce daně vydal platební výměr, který byl později zrušen pro nezákonnost či nesprávný úřední postup, vzniká daňovému subjektu nárok na úrok z nesprávně stanovené daně. Ten se vypočítá z částky, kterou na základě nezákonného platebního výměru nebo v souvislosti s ním uhradil, a to za dobu od jejího uhrazení až do jejího vrácení. Nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně může také vzniknout z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně.

Výše úroku z neoprávněného jednání správce daně není nevýznamná a činí ročně 14 % a více v závislosti na výši repo sazby ČNB.

Nejčastěji nárok na tento úrok vzniká společně v souvislosti s vydáním rozhodnutí soudu, kterým bylo rozhodnutí finanční správy zrušeno pro nezákonnost, např. z důvodu uplynutí lhůty pro stanovení daně, nesprávné aplikace právního předpisu nebo zrušení zajišťovacího příkazu. Ale nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně může společnosti vzniknout i v případě zrušení nebo změny platebního výměru již v odvolacím řízení, např. z přeplatku na dani z příjmů v důsledku zaplacených záloh na dani.

### Úrok z vratitelného přeplatku

Správce daně má povinnost vrátit přeplatek na dani do 30 dnů ode dne obdržení žádosti o jeho vrácení. V případě přeplatku na DPH (nadměrného odpočtu) běží lhůta 30 dnů od jeho vyměření, tj. doručení platebního výměru. V některých případech je lhůta pro vrácení přeplatku pouze 15 dnů, např. v případech vrácení přeplatku vzniklého v důsledku ukončení účinnosti zajišťovacího příkazu nebo neoprávněného jednání správce daně.

Pokud správce daně tuto lhůtu nedodrží, vzniká společnosti nárok na úrok z vratitelného přeplatku taktéž ve výši 14 % ročně, o jehož vyplacení je třeba u správce daně požádat.

V praxi tak může dojít k situaci, kdy společnosti v důsledku nezákonného rozhodnutí správce daně (např. z důvodu uplynutí lhůty po stanovení daně) vznikne přeplatek, který správce daně společnosti automaticky ve lhůtě 15 dnů nevrátí, a společnost se proti tomuto nesprávnému postupu správce daně musí aktivně bránit. Kromě úroku z neoprávněného jednání správce daně pak společnosti také vznikne nárok na úrok z vratitelného přeplatku. Situaci navíc může ještě ztížit správce daně, pokud úrok z neoprávněného jednání správce daně společnosti automaticky nevyplatí, přestože i ten se po předepsání na osobní daňový účet stává vratitelným přeplatkem, jež je správce daně povinen vrátit ve lhůtě 15 dnů.

### **Vyplatí se znát předpisy a judikaturu**

Lze tak shrnout, že právní úprava kompenzuje daňovým subjektům prodlení správce daně a sankcionuje nesprávný úřední postup nebo nezákonné rozhodnutí správce daně úrokem, který se uplatní v mnoha situacích. Zároveň však různorodost těchto situací klade na společnosti, které se chtějí domáhat svých práv, vyšší nároky na znalost právních předpisů a judikatury správních soudů.



**JUDr. Mojmir Jezek, Ph.D.**  
Advokát

ECOVIS jezek, advokátní  
kancelář s.r.o.

(+420) 777 192 338  
mojmir.jezek@ecovislegal.cz

## Podmínky rozdělení zisku a vlastních zdrojů českých společností ve světle poslední judikatury Nejvyššího soudu

Řádná účetní závěrka je dle aktuálních závěrů českého Nejvyššího soudu „využitelná“ pro rozdělení zisku i po uplynutí lhůty, v níž by měla být projednána valnou hromadou. Změnu potvrzuje i plánovaná legislativní změna přinášející další omezení.

### 1) Obecné podmínky rozdělení zisku a vlastních zdrojů českých společností

Podmínky rozdělení zisku v obchodní korporaci upravuje zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích (ZOK). ZOK upravuje i možnost výplaty zálohy na podíl na zisku. Mezi podmínkami nezbytnými pro řádné rozhodnutí valné hromady a statutárního orgánu o výplatě podílu na zisku v kapitálových společnostech jsou:

(i) existence řádné nebo mimořádné účetní závěrky, na základě které lze dle § 34 odst. 1 ZOK stanovit podíl na zisku,

(ii) schválení řádné či mimořádné účetní závěrky za minulé účetní období valnou hromadou,

(iii) nezpůsobení úpadku společnosti a splnění níže uvedeného insolvenčního testu dle § 40 odst. 1 ZOK,

(iv) splnění tzv. bilančního testu dle § 161 odst. 4 ZOK pro společnost s ručením omezeným (částka k rozdělení nesmí překročit výši hospodářského výsledku posledního skončeného účetního období zvýšenou o nerozdělený zisk z předchozích období a sníženou o ztráty z předchozích období a o přírůstky do rezervních a jiných fondů) či dle § 350 ZOK pro akciovou společnost (ke dni skončení posledního účetního období se nesmí vlastní kapitál vyplývající z řádné nebo

mimořádné účetní závěrky nebo vlastní kapitál po tomto rozdělení snížit pod výši upsaného základního kapitálu zvýšeného o fondy, které nelze podle ZOK nebo stanov rozdělit mezi akcionáře a částka k rozdělení nesmí překročit výši hospodářského výsledku posledního skončeného účetního období zvýšenou o nerozdělený zisk z předchozích období a sníženou o ztráty z předchozích období a o přírůstky do rezervních a jiných fondů), a

(v) nevykazování nákladů na vývoj v aktivech rozvahy, příp. pouze za splnění podmínek dle § 28 odst. 7 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví.

ZOK neobsahuje výslovnou právní úpravu termínu pro rozhodnutí o rozdělení zisku, nicméně § 181 odst. 2 ZOK stanoví pro společnost s ručením omezeným, resp. § 403 odst. 1 ZOK pro akciovou společnost, že řádnou účetní závěrku projedná valná hromada nejpozději do šesti měsíců od posledního dne předcházejícího účetního období.

Vedle výše zmíněných požadavků je také velmi důležitý test insolvence upravený v § 40 odst. 1 ZOK, který musí být proveden před rozdělením zisku. Ve svém důsledku představuje omezení pro výplatu zisku a prostředků z jiných vlastních zdrojů (a záloh na ně) a zakazuje provést výplatu, pokud by si tím společnost přivodila úpadek a poškodila tím fakticky své věřitele. Za jiné vlastní zdroje lze považovat položky vlastního kapitálu mimo zisk a základní kapitál, a to zejména emisní ážio, kapitálové fondy a snížení základního kapitálu. I kdyby valná hromada o výplatě zisku rozhodla, nesmí jej statutární orgán vyplatit, pokud by tím porušil tuto povinnost. Za dodržení tohoto

omezení je odpovědný statutární orgán, jež členové jsou v rámci výkonu své funkce povinni jednat s péčí řádného hospodáře.

## 2) Nerozdělení zisku a důvody

Právo na rozdělení zisku dosaženého v obchodní korporaci patří k hlavním právům společníků/akcionářů. Vytvoří-li společnost zisk, může valná hromada rozhodnout o jeho nerozdělení mezi společníky (akcionáře) pouze z důležitých důvodů, a to navíc pouze, respektuje-li zákaz zneužití většiny hlasů. Mezi důležité důvody se budou počítat například ustanovení společenské smlouvy/ stanov stanovující, že část zisku má být rozdělena mezi členy orgánů společnosti, její zaměstnance nebo přidělena do fondu zřízeného na základě zakladatelského právního jednání. Společníkům (akcionářům) ale nemusí být vyplacena ani zbývající část zisku, která nebude použita dle pravidel určených v společenské smlouvě/stanovách. Lze tak ale opět učinit jen z důležitých důvodů, jimiž mohou být hospodářská situace společnosti nebo očekávané budoucí výdaje, které vyžadují vytváření patřičných rezerv. V případě akciové společnosti musí být tyto důvody uvedeny v pozvánce na valnou hromadu.

## 3) Vývoj podmínek rozdělování zisku a nové změny

Obchodní zákoník, který byl nahrazen zákonem o obchodních korporacích, výslovně neurčoval lhůtu pro rozhodnutí o rozdělení a výplatě podílů na zisku. V praxi obecně akceptovaný závěr, že tak má být ve lhůtě 6 měsíců od konce účetního období, vyplýval z rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 29 Cdo 4284/2007. Nejvyšší soud argumentoval mimo jiné tak, že účetní závěrka starší 6 měsíců není dostatečně aktuální pro to, aby poskytla reálný aktuální obraz účetnictví pro učinění rozhodnutí o rozdělení zisku.

Výše uvedený rozsudek byl ale v praxi kritizován jako nepraktický a s ohledem na změně-

nou právní úpravu v ZOKu se v odborné literatuře objevovaly nové interpretace (např. ve 2. vydání komentáře k zákonu o obchodních korporacích, kde spoluautory jsou i soudci Nejvyššího soudu), že závěry předchozího rozsudku se už nebudou prosazovat. Sice ani ZOK nestanovil lhůtu pro rozhodnutí o výplatě zisku, ale oproti původní úpravě výslovně upravil v § 40 odst. 1 ZOK insolvenční test. Toto ustanovení je považováno za důležité pro zabránění vyplacení podílů na zisku na úkor věřitelů společnosti, i kdyby snad uplynula od konce účetního období delší lhůta. Navíc z účetního pohledu nedává hranice 6 měsíců pro aktuálnost účetní závěrky v praxi smysl. Pokud nedojde ve společnosti k podstatné změně, i starší účetní závěrka může být aktuální a poskytovat reálný obraz i po uplynutí této doby. Naopak zásadní události před uplynutím 6-ti měsíční lhůty mohou vést k neaktuálnosti účetní závěrky.

Dne 27.3.2019 vydal Nejvyšší soud nový rozsudek pod sp. zn. 27 Cdo 3885/2017, v rámci kterého se mimo jiné zabýval podmínkami pro rozdělení zisku v akciové společnosti za platnosti ZOKu. V první řadě souhlasil s „využitelností“ řádné účetní závěrky pro rozdělení zisku i po uplynutí lhůty, v níž by řádná účetní závěrka měla být projednána valnou hromadou (§ 403 odst. 1 ZOK) a vysvětlil, že s účinností od 1. 1. 2014 může řádná účetní závěrka zpracovaná za předchozí účetní období sloužit jako podklad pro rozhodnutí valné hromady o rozdělení zisku akciové společnosti až do konce následujícího účetního období.

Důvodem pro tento závěr je právě na rozdíl od předchozí úpravy výslovná úprava tzv. insolvenčního testu, jehož aplikace by měla sama o sobě postačovat pro dosažení cíle sledovaného dnes již překonanou judikaturou. Tím byla mimo jiné snaha zabránit vyvedení zdrojů ze společnosti na úkor jejích věřitelů. Rozhodnutí Nejvyššího soudu otevírá cestu k celé řadě možností, jak naložit

se ziskem kapitálové společnosti. Zároveň ale s sebou nese poměrně vysoké nároky na statutární orgány těchto společností. Nedodržení pravidel pro výplatu zisku by totiž mělo být posuzováno jako porušení péče řádného hospodáře.

Aktuálně je v Poslanecké sněmovně pod tiskem 207/O navrhována změna ZOK, která potvrzuje stanovisko Nejvyššího soudu. Pokud bude změna přijata, budou podmínky výplaty podílů na zisku a na jiných vlastních zdrojích a záloh na ně upraveny podstatně podrobněji a přísněji. Předjímat, zda a kdy bude novela ZOK schválena a v jakém konečném znění, si však s ohledem na průběh přijímání zákonných změn v Česku netroufáme.

Nově by mělo platit, že zisk a jiné vlastní zdroje bude možné rozdělit až do konce účetního období následujícího po účetním období, za něž byla účetní závěrka sestavena. Částka k rozdělení nebude smět ve všech kapitálových společnostech nebo družstvu překročit součet výsledku hospodaření posledního skončeného účetního období, výsledku hospodaření minulých let a ostatních fondů, které může kapitálová společnost nebo družstvo použít podle svého uvážení, snížený o příděly do rezervních a jiných fondů v souladu se zákonem a společenskou smlouvou. K rozdělení nebude možné také použít fondy, jejichž vznik, změnu nebo zánik upravuje právní předpis nebo společenská smlouva způsobem, který jejich rozdělení nepřipouští. Součet záloh na podíl na zisku navíc nebude nově smět být vyšší než polovina průměru výsledků hospodaření dosažených v posledních třech účetních obdobích a záloha bude vratná do 3 měsíců ode dne, kdy řádná nebo mimořádná účetní závěrka byla nebo měla být schválena, ledaže částka zisku k rozdělení vyplývající z řádné nebo mimořádné účetní závěrky dosahuje alespoň součtu záloh na podíl na zisku vyplacených v souladu se zákonem a nejvyšší orgán rozhodl o rozdělení této částky.



**Mgr. Jaroslava Malcová, LL.M.**  
Advokátka,  
zapsaná mediátorka

PRK Partners s.r.o. advokátní  
kancelář

(+420) 221 430 111  
jaroslava.malcova@  
prkpartners.com

## Je opravdu elektronizace veřejných zakázek přínosem?

Předmětem této krátké úvahy není vyčerpávajícím (a ani jednoznačným) způsobem zodpovědět otázku položenou v nadpise, ale spíše poukázat na výhody, ale i nevýhody elektronizace procesu zadávání, zejména s ohledem na zkušenosti, které jsme se zahraničními dodavateli při takových zakázkách nabýli. Povinná elektronická komunikace byla od 18. října 2018 zavedena pro všechny veřejné zakázky zadávané v zadávacích řízeních<sup>1</sup>, bez ohledu na to, zda se jednalo o nově vyhlašované zadávací řízení nebo řízení k tomuto dni již běžící<sup>2</sup>. Hlavním důvodem byla snaha zjednodušit a zpružnit pravidla a postupy v oblasti veřejných zakázek. Právě tento cíl byl spatřován v rozšíření a zevšeobecnění elektronického způsobu komunikace při zadávání veřejných zakázek. Tyto vize vycházely ze Strategie Evropy 2020 a Zelené knihy o modernizaci politiky EU v oblasti zadávání veřejných zakázek Směrem k efektivnějšímu evropskému trhu veřejných zakázek.

Povinnost elektronické komunikace se vztahuje jak na všechny písemné dokumenty zasílané v rámci zadávacího řízení, tak na veškerou komunikaci mezi zadavatelem a dodavatelem. Ze strany dodavatele se jedná zejména o podání nabídky, žádost o účast, žádost o zařazení do systému kvalifikace, návrh v soutěži o návrh, podávání aukčních hodnot, předložení dokladů o kvalifikaci před uzavřením smlouvy, žádost o vysvětlení zadávací dokumentace či uzavření smlouvy, kdy všechny tyto kroky je nutno činit elektronicky. Obecně se pro komunikaci jako takovou připouští využít elektronický nástroj (tento je určen zadavatelem), datovou schránku nebo i e-mail (zde je však nutné ve specifických případech připojit platný uznávaný elektronický podpis). V případě podání nabídek pak v souladu s úpravou § 107 z.č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZVZ“) platí, že tyto se podávají v elektronické podobě pouze prostřednictvím elektronického nástroje (jiný prostředek elektronické komunikace nelze pro podání nabídky použít) určeného zadavatelem v zadávací dokumentaci. Tedy není možné podat nabídku, žádost o účast, žádost o zařazení do systému kvalifikace či návrh v soutěži o návrh např. prostřednictvím datové schránky nebo e-mailu. Proč tomu tak je? Elektronický nástroj je totiž specifické programové vybavení, které je schopno nejen zaznamenávat časové informace o provedení elektronického úkonu, ale i vést záznam o elektronickém úkonu jakožto ochranu proti neoprávněnému přístupu, změně nebo zničení. Podáním přes elektronický nástroj by zároveň mělo dojít ke zvýšení transparentnosti, jelikož nabídka musí být zašifrována veřejným klíčem zadavatele a odšifrována je soukromým klíčem zadavatele. V případě nedodržení formy u podání nabídky, se tato nabídka nepovažuje za podanou a nepřihlíží se k ní. Veškeré úkony, u kterých nebude elektronická forma dodržena, budou považovány za neplatné s výjimkou uzavření smlouvy na plnění zakázky (v tomto případě se sankce neplatnosti neuplatní a lze připustit i uzavření smlouvy v listinné podobě).

Jedním z cílů Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU bylo zjednodušení byrokracie a usnadnění přístupu pro dodavatele z jiných členských států Evropské unie na trh českých veřejných zakázek. Dosud se generelně udávalo, že zahraničním dodavatelům zadají čeští zadavatelé zhruba 1,6 % ročně zadávaných zakázek. Snaha o posílení zájmu zahraničních dodavatelů je obecně chvála-lhodná. Reálně to ovšem přináší také řadu obtíží.

Počátečním problémem může být již samotná registrace v elektronickém nástroji. Předně je potřeba zvolit ten správný, který zadavatel uvedl v zadávací dokumentaci. Na trhu se vyskytuje řada jak bezplatných, tak komerčních nástrojů. Současně neexistují žádné obecné standardy pro registraci do jednotlivých elektronických nástrojů, což je zejména pro zahraniční dodavatele komplikací, byť sama registrace obsahuje u většiny provozovatelů i anglickou verzi, se kterou mohou dodavatelé pracovat. Bohužel jednotliví provozovatelé elektronických nástrojů mají i různé požadavky na dokumenty a další součinnost při registraci. Např. Tender arena pro svou registraci vyžaduje doklad prokazující

<sup>1</sup> Zjednodušené podlimitní řízení, otevřené řízení, užší řízení, jednací řízení s uveřejněním, jednací řízení bez uveřejnění, řízení se soutěžním dialogem, řízení o inovačním partnerství, koncesní řízení, řízení pro zadání veřejné zakázky ve zjednodušeném režimu, ale také v soutěži o návrh, zadávání na základě rámcové dohody nebo v DNS; Nevztahuje se na veřejné zakázky zadávané mimo zadávací řízení nebo zvláštní postup na základě výjimek, v rámci kterých může komunikace i nadále probíhat v listinné podobě.

<sup>2</sup> Nevztahuje se však na řízení zahájená podle předchozího zákona č. 137/2006 Sb.

### Největší profily

|    | Profil                   | Počet různých uchazečů | Počet tendrů |
|----|--------------------------|------------------------|--------------|
| 1. | <b>EZAK</b>              | 9869                   | 18 513       |
| 2. | <b>Tender arena</b>      | 6848                   | 14 719       |
| 3. | <b>NEN</b>               | 3372                   | 7397         |
| 4. | <b>e-zakazky</b>         | 2863                   | 6485         |
| 5. | <b>Vhodné uveřejnění</b> | 2014                   | 8060         |

Průměrná konkurence podle profilu zadavatele, vzorek včetně ZMR 2017-08/2018, zdroj Datlab

subjektivitu organizace, plnou moc k jednání jménem či za organizaci a elektronický podpis založený na kvalifikovaném certifikátu (pouze pro provádění registrace s využitím zaslání elektronické zprávy v systému). Již zde nastává kámen úrazu, neboť většina zahraničních dodavatelů kvalifikovaný elektronický podpis nemá. Je potřeba mít vždy na paměti, že proces registrace u zahraničních subjektů může trvat i několik dní a může tím dojít ke zmeškání lhůty pro podání nabídek.

Samotný proces elektronického podání nabídky můžeme označit za velmi striktní. Nabídka, kterou podáváme, musí být zašifrována pomocí veřejného klíče zadavatele, v případě, že nabídka takto zašifrovaná nebude, nepřihlíží se k ní. Bohužel toto je častým pochybením u dodavatelů. Je potřeba být opravdu velmi opatrný a obezřetný. Již se stalo, že uchazeč omylem místo veřejného klíče připojil svůj elektronický podpis. Systém mu žádné upozornění o nepřipojení veřejného klíče neposlal a nabídka tohoto uchazeče při otevírání nešla odšifrovat a byla tak vyřazena a nebyla vůbec považována za nabídku.<sup>3</sup> Dochází i k tomu, že se dodavateli podaří omylem připojit jiný dokument (jinou nabídku, jinou verzi nabídky) než zamýšlel. Po nahrání dokumentu již není možné zkontrolovat, jaký dokument byl v rámci nabídky podán. Důvodem je samozřejmě zamezení otevření nabídky před uplynutím lhůty pro podání nabídek. Jedinou cestou v případě takových pochybností ze strany dodavatele, je vzít nabídku zpět (lze provést i po nahrání nabídky), zkontrolovat ji a případně nahrát znovu (samozřejmě znovu zašifrovat veřejným klíčem).

Elektronizace nám přinesla nový systém, u kterého je nutné, aby byl zadavatel i dodavatel tzv. zažit v běžném užívání. Aktuálně celý proces zažití ztěžuje „nepřipravenost“ na tento systém. Jako hlavní problémy je potřeba uvést roztržičnost profilů, problém s vyhledáváním veřejných zakázek napříč všemi zadavateli a celkově absence jednotného prostředí pro podání nabídky. Alespoň poslední bod by měl být do budoucna překonán spuštěním nové platformy Rozcestník zakázek – ROZZA, která se již snaží přinést jednotné prostředí, ovšem aktuálně je schopna převést pouze profily právnických osob z ČR mající IČO.

Jsem optimistou a věřím, že do budoucna bude elektronizace přínosem a urychlí proces výběru dodavatele. Nyní je nutné překonat „dětské“ nemoci a naučit se v systému pracovat.

<sup>3</sup> Konkrétně v systému NEN již mělo dojít k odstranění možnosti takového pochybení. Systém NEN nadto s ohledem i na další časté pochybení (záměnu veřejných klíčů z různých zakázek) je aktuálně schopný si příslušný veřejný klíč připojit automaticky sám.

# Právní a daňový newsletter



© **Deutsch-Tschechische Industrie- und Handelskammer**  
**Česko-německá obchodní a průmyslová komora**

Václavské náměstí 40, 110 00 Praha 1, tel.: +420 224 221 200, fax: +420 224 222 200,  
IČO: 49708210, DIČ: CZ699002563

Výkonný člen představenstva: **Bernard Bauer**  
Redakce: **Mgr. Peter Hrbík**

Česko-německá obchodní a průmyslová komora (ČNOPK) neručí za obsah a aktuálnost zde zveřejněných informací. U externích webových stránek, na které odkazujeme, se jedná výhradně o cizí obsah. ČNOPK nepřebírá za obsah těchto stránek žádnou odpovědnost.